

OZVĚNA KRKVE

 metafora

Mafie. Drogy.
Rodina. Láska.
Detektiv Veranda Cruzová
na stopě nelítostného kartelu.

ISABELLA MALDONADO

Přeložila Dana Chodilová

Detektiv Veranda Cruzová vede elitní protidrogový oddíl policie ve Phoenixu a má jediný, těžko splnitelný cíl: zničit nejmocnější zločinecký kartel na světě vedený Hectorem Villalobosem. Jediná Veranda ví, že její posedlost kartelem má osobní a přísně tajný důvod – až do chvíle, kdy se její dvouletá práce v utajení zhroutlí jako domeček z karet. Ona i její milovaná rodina se ocitnou v hledáčku obávaného drogového bosse Bartola a válka mezi strážci zákona a kartelem rázem získává velmi osobní příchuť.

Tajná akce v poušti nabírá obrátky a Veranda s novým týmem z oddělení vražd je stále blíž. Dostat Bartola Villalobose je úkol číslo jedna, ale ani ona dosud netuší, jaké hrozné tajemství se skrývá v minulosti. Je připravená vykoupit spravedlnost vlastním životem?

Nová série od bestsellerové autorky a bývalé policistky s výcvikem FBI Isabelly Maldonado.

„Bývalá policistka z protidrogového vede tažení proti mocnému zločineckému klanu. A odplata je velice uspokojivá.“

– Kirkus

„Chytlavá policejní procedurálka... Vysokooktanový thriller, v němž Maldonado dostala všem nárokům: čtenáře uchvátí a nepustí ze spárů.“

– Suspense Magazine

„Tenhle bombastický debut má pořádně žhavé tempo, a na vině rozhodně není jen arizonské slunce. Těším se na pokračování!“

– Shannon Baker, autorka detektivní série s Kate Foxovou

OZVĚNA KRKVE

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

série s Ninou Guerrerovou

Šifra

Hadí oči

Sokolník

série s Danielou Vegovou

Zabij, nebo zemři

ISABELLA MALDONADO

OZVĚNA
KRKVE

Přeložila Dana Chodilová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © 2017 by Isabella Maldonado, revised 2021

This edition is made possible under a license arrangement originating with Isabella Maldonado, in collaboration with Liza Royce Agency.

Translation © Dana Chodilová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-821-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-820-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-318-6 (print)

Pro mého muže Mikea, který mi ukázal, že umím létat.

KAPITOLA I

DETEKTIV VERANDA CRUZOVÁ Z PROTIDROGOVÉHO oddělení policejního sboru ve Phoenixu se spolu se svým týmem krčila u zdi z tvárníc a v nelítostném poledním žáru mžourala do postranní uličky. Pod neprůstřednou vestou jí po zádech stékala stružka potu.

Pohlédla na hodinky. Dodávka zboží měla dorazit už před pěti minutami.

Ve sluchátkách se jí rozezněl hlas seržanta Fromma. „*Letecká podpora potvrzuje, že se cílové vozidlo blíží.*“

Tahač s návěsem se zvolna šinul ke skladištnímu areálu a Veranda se přitiskla ke zdi, aby ji z ulice nebylo vidět. Ruku držela na pažbě glocku, zatím schovaného v pouzdře, připravená k zásahu. Plán zněl, že kolegové z taktické jednotky vůz zadrží, jakmile dorazí k nakládací rampě, načež vniknou do skladiště a pozatýkají všechno, co má ruce a nohy. Jakmile bude oblast zajištěna, přesune se dovnitř Veranda se svým týmem a ujmou se vyšetřování.

V prostoru tří bloků kolem, v sektoru známém coby Skládka, číhalo přes třicet policejních důstojníků a detektivů. Ta stoletá přezdívká

pocházela ještě z dob, kdy byla tato místa zastavěná sklady zboží, z nichž některé tu stály dodnes.

Flaco, Verandin informátor, jí prozradil, že Villalobosův kartel používá jednu z budov coby distribuční středisko. Vyslídil, že dnešní dodávku heroinu si osobně převezme velká ryba, sám Bartolo Villalobos, který měl v kartelu pod palcem obchodování s narkotiky.

Dva roky neúnavného vyšetřování konečně přinesou ovoce. Kolegové jí už vyčítili, že je kartelem posedlá. Kdyby o Verandě věděli všechno, už dávno by ji z protidrogového vyhodili. Ale teď si s tím hlavu nelámala, protože dnes konečně nasadí Bartolovi želízka.

V protější uličce číhali příslušníci taktické jednotky, celí v černém, obrněný vůz měli schovaný o pár bloků dál. Veranda natáhla krk, na střeše naproti zahlédla odstřelovače. Věděla, že dva další dřepí na okolních budovách, oči upřené do mířidel pušek. Ohlédla se přes rameno na vlastní tým, který se za ní tiskl ke zdi.

Ulice byly opuštěné. Kanceláře městských úřadů zely o nedělích prázdnotou a spalující letní žár zahnal většinu chodců pod střechu. V dále zaslechla rachot tahače, řidič podřadil a zahrnul za roh.

V kapse nylonové vesty se jí rozvibroval mobil. Vytáhla ho, přelétla pohledem textovku a stiskla tlačítko vysílačky. „Všem jednotkám, cílové vozidlo změnilo trasu. Opakuji, cíl změnil kurz. Potřebujeme se přemístit.“

Hned nato se jí ve sluchátku znovu rozezněl hlas seržanta Fromma. *„Potvrzení od letecké podpory. Cíl právě zahrnul na jih na Jacksonovu. Byli jsme odhaleni. Zrušte operaci.“*

Zaklela a vztekle praštila do tlačítka vysílačky. „Všem jednotkám, zůstaňte v pohotovosti.“

Horečně uvažovala. Kdyby Fromm kývnul na změnu operačního plánu a povolil přesun taktické jednotky, ještě stihnou kamion zadržet. Možná nechytí do pasti největší krysu, ale tenhle náklad drog aspoň nezamoří její město.

Neměla na vybranou, na nějaké tanečky jí scházel čas, a tak znovu stiskla tlačítko. „Taktici se můžou přesunout a zadržet ho na Dawkinsově a Osmnácté.“

Taktický tým phoenixské policie, známý jako jednotka zvláštního nasazení, se dokázal přizpůsobit za pochodu – pokud ovšem měl posvěcení shora. Srdce jí bušilo jako zvon, čekala, co Fromm odpoví. Tuto linku sdíleli všichni, kdo byli zapojeni do operace. Ticho se táhlo, policisté rozmístění v operačním prostoru napjatě poslouchali, jak Fromm zareaguje. Vzдорování rozkazu nadřízeného bylo porušením protokolu, které hraničilo se vzpourou.

Kromě všech ostatních slyšel její slova i seržant, který vedl taktický tým. Musel dodržovat postup, nemohl na Verandinu žádost svou jednotku přesunout, potřeboval schválení osoby oficiálně velící operaci. „Seržante Fromme?“ pobídl ho.

Fromm se ani nesnažil skrývat podráždění. „*Udělejte to.*“

Príslušníci taktické jednotky a detektivové z protidrogového se rozběhli do všech stran. V uličkách zasvištěla kola hlídkových vozů, do vzduchu se vznesl pach spálených pneumatik.

Dante Washington, jeden z Verandiných kolegů z protidrogového, ji chytil za loket, zatímco se ostatní rozbíhali přes ulici. „Co se stalo?“

„Netuším. Dostala jsem zprávu od informátora. Psal, že změnili trasu.“ Odlepila se ode zdi. „Ale náklad vezou.“

Z dálky bylo slyšet helikoptéru, pilot ohlásil čerstvou informaci. „*Cílové vozidlo znovu změnilo směr. Míří na východ na Main Street.*“

„To je dva bloky západně odtud.“ Rozběhla se uličkou.

„Počkej na posily, Cruzová.“ Dante se hnál za ní. „Ostatní od nás šli s taktiky.“

Nevšímalá si ho. Prořítla se za roh a viděla, že tahač prudce zastavil. Dveře u řidiče se otevřely, vyskočila postava, přistála na zemi a hned se dala do běhu.

Veranda vyškubla glock z pouzdra. „Policie, ani hnout!“

Řidič bez váhání vběhl do vedlejší uličky.

Oběhla roh za ním, prudce se zastavila, přejela pohledem okolí a zahlédla ho, jak odstrčil postaršího muže a hodil ho na železné zábradlí krátkých betonových schodů u zadních dveří skladiště.

Násilník vtrhl do budovy, zatímco se jeho oběť potácela a pažemi zoufale máchala ve vzduchu. Veranda se k muži vrhla a přidržela ho právě včas, než se stačil zhroutit na chodník. Kovové dveře do skladiště se nad ní zabouchly.

Pomohla muži v letech zpátky na nohy a přelétla ho pohledem. „Dobrý?“

Zasténal, ale přikývl.

Jako vítr vyběhla schody a rozrazila dveře. Na prahu se zastavila, aby si oči zvykly na šero uvnitř. Stačila zaznamenat postavu na druhém konci rozlehlého prostoru jen zlomek vteřiny předtím, než jí zmizela z dohledu v postranním východu. Vyrázila za ní, kličkovala mezi bednami s kukuřicí, melouny a cibulí, které jí ležely v cestě, ale brzy jí došlo, že bude mít lepší šanci chytit ho venku. Prudce se obrátila, seběhla znovu po betonových schodech, plnou rychlostí zahrnula za roh budovy a srazila se s Dantem.

Vzpamatoval se první. „Kudy běžel?“

Ukázala mu to. „Zmizel mi z očí, ale vyběhl těmi postranními dveřmi. Viděl jsi ho?“

Dante zavrtěl hlavou. „Je v tahu.“

„Do hajzlu.“ Rozběhla se, pátrala po nějaké stopě podezřelého.

„Máme ten tahač s nákladem,“ funěl těžce Dante, jak se s ní pokoušel držet krok. „Řidiče nepotřebujeme.“

Zastavila se a obrátila se k němu. „Moje echo, můj zátah, moje pravidla. Nezdrhne mi.“

„Fajn. Tak začnem touhle uličkou.“

Sledovala jeho pohled a najednou zaslechla jakýsi šustot. Všimla si popelnice přimáčknuté ke stěně budovy.

„Já být na jeho místě, tak se zdejchnu,“ zašeptala. „Najdu si schovávačku.“

Dante si odfrkl. „Tam by nevezl. Je pětáctyřicet stupňů. V tý popelnici bude jak v peci. Za chvilku by se upekł.“

„Není to žádný Einstein a neměl na výběr.“ Vylovila glock zase z pouzdra a pokynula Dantovi.

Jeho kožené pouzdro zaskřípalo, i on tasil zbraň. Blížili se k popelnici ve správných úhlech, aby nebyli na mušce, zbraněmi mířili na těžké víko. Zklidnila dech, podívala se na partnera, pokývla.

Dante popelnici prudce otevřel a houkl: „Policie, odhodte zbraň!“

Veranda se soustředila na ten malý prostor smrdutého kontejneru na odpadky. Zvuky se ztlumily, čas se zpomalil. Hleděla přímo do hlavně. Zaznamenala bílou, napínající se kůži kloubu ukazováčku na spoušti.

Vypálila.

Na mužově propoceném tričku rozkvetla krvavá skvrna. Volnou rukou se chytil za prsa a svezl se do odpadků.

Přehoupla se do popelnice a dala si pozor, aby dopadla na pistoli v mužově ochablé pravače.

Zadunělo to, Dante přistál vedle ní. Sklonil se a přitiskl dva prsty muži na krk. Vzhlédl k ní. „Nic.“

KAPITOLA 2

O HODINU POZDĚJI SEDĚLA VERANDA v zadní části mobilního policejního velínu a pod sedadlem jí rachotil motor. Tušila, že vedení musí to monstrum aspoň jednou měsíčně vyvětrat na místě nějakého zločinu, aby ospravedlnilo jeho existenci.

Přes laminátový stůl trčící ze stěny vozidla na ni hleděli dva muži. Ten se sportovní postavou a zlatým štítkem na opasku se jí představil jako seržant Diaz. Starší muž byl detektiv Stark.

Informovali ji, že byli pověřeni vyšetřením střelby a že jde o standardní proceduru. Podle protokolu. Nezáleželo ale na tom, co říkali. Byla vinná, dokud se neprokáže opak.

Byl to její první zásah, který skončil smrtí, ale věděla, že všechno závisí na tom, jak si povede při tomhle pohovoru. Zabila člověka, což se u policie nebere na lehkou váhu. Protože jí hrozilo trestní stíhání, odrecitovali jí nejprve její práva a pak jí nabídli zástupce odborů a právníka.

Nechtěla působit provinile, a tak obojí odmítla. Že možná udělala chybu, ji napadlo už ve chvíli, kdy seržant Diaz zapnul diktafon na stole.

Pořádně se nadechla a schovala zpoceně dlaně pod stůl. „Tak hra-
jem,“ zamumlala.

Diaz přimhouřil oči a vypnul nahrávací zařízení. „Tohle není žád-
ná hra,“ poučil ji. „Nevím, jestli chápete, že jste se ocitla na špatné
straně. Jste vyšetřovaná. Měla byste to brát vážně, detektive Cruzová.“

Zvedla ruce na znamení předstírané kapitulace. „Já to беру vážně.
Smrtelně vážně.“ Tohle nebyl dobrý začátek.

Diaz znovu zapnul nahrávání. „Dnes je neděle, sedmnáctého čer-
vence, čtrnáct nula nula. Účastníky pohovoru jsou seržant Richard
Diaz z oddělení vnitřní kontroly, detektiv Samuel Stark z týmu vyšet-
řování vražd z oddělení násilné kriminality a detektiv Veranda Cruzo-
vá z protidrogového.“

Starka znala. Měl nejvyšší počet uzavřených případů na vraždách.
Sloužil tam už v době, kdy před třinácti lety nastoupila k policii, a ne-
vypadalo to, že by se chystal do důchodu. Pozoroval ji šedýma očima
zpod hustého černého obočí, kontrastujícího s hřívou stříbrných vla-
sů a knírem.

Diaz se naklonil dopředu. „Provádíme úvodní společný výslech
detektiva Cruzové ve věci použití smrtící síly při zatýkání osoby po-
dezřelé z převážení heroinu,“ začal. „Detektiv Stark vede kriminální
vyšetřování a já provádím vnitřní policejní vyšetřování případu.“

Hrozilo jí čtyřnásobné nebezpečí. Policista mohl být propuštěn,
žalován a uvězněn za jakékoli použití síly, které by bylo shledáno neo-
právněným. A konečně, mohla být proti ní vznesena federální žaloba
za porušení občanských práv podezřelého.

Diaz ji informoval, že místo aby se vnitřní a kriminální vyšetřování
vedla odděleně, povedou se Starkem prvotní výslech společně a pak si
vyšetřování rozdělí. Nervózně si tiskla prsty pod stolem, netušila, jestli
je pro ni tato odchylka od protokolu dobré, nebo špatné znamení.

Do ticha se rozezněl Starkův zvučný baryton. „Detektive Cruzová,
byla jste poučena o svých právech a podepsala jste oficiální zprávu

o vyšetřování. Rozhodla jste se, že u tohoto výsledku nežádáte právníka ani zástupce odborů. Je to tak?“

Přikývla.

„Detektive Cruzová, musíte mluvit. Nahrávací zařízení nezaznamená, že jste přikývla.“

„Ano, přečetli jste mi má práva, dostala jsem zprávu o vyšetřování a odmítla jsem právního zástupce.“

Stark si rozložil brýle na čtení, položil si na klín poznámkový blok a vytáhl pero. Diaz si opřel na stole iPad a rozložil klávesnici.

„Detektive Cruzová,“ začal Stark a posunul si brýle až k vrásce v půlce dlouhého nosu. „Jak jste se dostala k informaci o dodávce drog?“

„Mám tajného informátora, je to člen Villalobosova kartelu. Mimo přímou linii velení nemůžu uvést jeho jméno, ale je oficiálně registrován jako můj informátor na protidrogovém oddělení.“

Rozhodla se, že zvolí tuhle strategii. Podrobně zodpovědět všechny otázky ohledně pozadí případu. Působit vstřícně: Nic neskrývám, tak to hodme za hlavu.

„Poslední dva roky mi předává informace o dodávkách drog a o dalších obchodech Villalobosovy rodiny,“ pokračovala. „Po několika měsících vedly jeho informace k prvnímu velkému zátahu. Požádala jsem svého seržanta o vytvoření zásahové jednotky na akce proti kartelu.“

Diaz si upravil monitor. „Pro upřesnění, akcemi myslíte vy detektivové z protidrogového to, když zachytíte zásilku při přepravě?“

Přikývla. „Zadrželi jsme tuny drog, tisíce zbraní a miliony v hotovosti, vozidlech a dalším majetku.“

„Jakou strukturu má vaše zásahová jednotka?“ chtěl vědět Stark.

„Operaci řídí můj nadřízený, seržant Fromm. Máme v ní agenty z FBI, Úřadu pro potírání drog, federální policie, Národní gardy, státní policie a několika místních oddělení. Operujeme ze společné centrály v sídle našeho protidrogového oddělení.“

Stark vypadal, že její odpověď zvažuje. „Takže dohled nad touto zásahovou jednotkou má policejní sbor ve Phoenixu?“

„Ano. Phoenix je distribuční středisko kartelu Villalobosů. Máme velké oddělení se spoustou zdrojů a federálové nás rádi podpoří, když si pak můžou připsat podíl na úspěšném zátahu.“

„A co jurisdikce?“ zeptal se Diaz.

„Všichni policisté ze zásahové jednotky ve Phoenixu jsou pověřeni funkcí federálních marshallů. Dává nám to mnohem větší pravomoci při zatýkání a stíhání a nemusíme se zabývat soudní pravomocí, pokud mi můj informátor prozradí něco, co přesahuje hranice Phoenixu.“

Diaz přimhouřil oči. „Chcete říct, že technicky vzato vede jednotku seržant Fromm, ale agendu určujete vy, protože se pracuje na základě vašich informací?“

Tady musela postupovat opatrně. „Agenti FBI v zásahové jednotce mají přístup k mezinárodním databázím a nejnovějšímu vybavení. Jsou nám užiteční, i když jde o nějakou diplomatickou záležitost, ale rozhodování svěřuje Fromm mně. Informátor je můj a já mám za úkol vybírat cílové dodávky tak, abychom ho neprozradili.“

Diaz se na ni dlouho díval, než položil další otázku. „Jak ty dodávky vybíráte?“

„Každý zásah vyžaduje spoustu práce a plánování,“ odpověděla. „Nemůžu zadržet každou dodávku, a tak volím ty, kterými nejvíc uškodíme zločinnému podniku Villalobosů. Operace, které jsem připravila, patří k nejrozsáhlejším v historii našeho oddělení.“

„Jaký konečný cíl sledujete, pokud jde o kartel?“ zeptal se Diaz.

„Snažím se postavit obvinění z organizovaného zločinu proti Bartolu Villalobosovi. On je člen rodiny, který řídí drogové obchody. Když ho nepřistihnou při držení narkotik, bude mi nejspíš trvat další rok, než nashromáždím dost důkazního materiálu, aby obstál proti nejlepším právníkům, co se dají za prachy z drog koupit.“

Diaz sraštil obočí. „Při držení?“

Veranda přikývla. „Informátor mi prozradil, že už jsme kartel připravili o tolik produkce, že se Bartolo dnes chystal dohlížet na převzetí zboží. Mým cílem bylo přistihnout ho s tahačem u skladiště a pomocí důkazů z předchozích zásahů ho pak se vším spojit.“ Uhnula pohledem. „Bohužel byl o krok před námi. Skladiště bylo prázdné.“

„Dostáváme se mimo téma,“ upozornil Sam a střílil po Diazovi temným pohledem, než se zase soustředil na Verandu. „Váš informátor vám napsal zprávu, že vůz změnil trasu?“

Teď se ocitla v minovém poli. Nejvyšší čas zestručnit odpovědi. „Ano. Netuším, proč to udělali. Všechny naše ostatní zásahy šly jako po másle.“

Diaz se narovnal. „Když tahač změnil trasu, rozběhla jste se za ním vedlejšími uličkami?“

„Věděla jsem, že se tam dostanu rychleji než autem.“ Pokrčila rameny. „A ten vůz byl moc velký, nemohl v uličkách dobře manévrovat.“

„Co se stalo, když jste se k němu přiblížila?“ zeptal se Diaz.

Tenhle trik znala. Položit širokou otázku a doufat, že se vyslýchaný rozpovídá a něco bezděčně odhalí.

„Viděla jsem, jak se otvírají dveře vozu,“ držela se při zdi. „Řidič vyskočil ven. Vyzvala jsem ho, aby zůstal stát, ale rozběhl se pryč.“

„Viděla jste zbraň?“ Diaz vypadal jako ohař na stopě. Vpíjel se do ní pohledem, seděl bez hnutí, čekal, až uklouzne.

„V tu chvíli ještě ne. Ztratila jsem ho z dohledu, když proběhl skladištěm. Pak jsem se setkala s detektivem Dantem Washingtonem ze své zásahové jednotky.“ Zaváhala. „Chci říct z naší zásahové jednotky.“

Stark si něco načmáral do zápisníku. „Co jste řekla detektivu Washingtonovi?“

„Že prohlédneme kontejner na odpadky v uličce. Napadlo mě, že se podezřelý možná pokusil schovat.“

Diaz povytáhl obočí. „Nepočkala jste na další posily k prohledání uličky?“